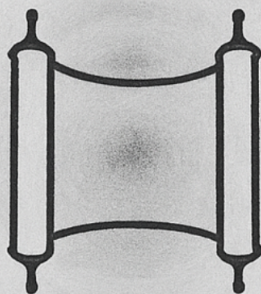

בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Beis
Parshas Lech Lecha

Dedicated To:

ר' נחום אהרן & חיה
ליטשקאווסקי

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

משיחות שבת-פרשת לך לך, י"א מרחשוון ה'תשנ"ב

The talk of Shabbos Parshas Lech Lecha, the 11th of Mar-Cheshvan, 1992.

Introduction

This Maamer from the Lubavitcher Rebbe, based on *Lech Lecha*, opens with the Divine call to Avraham: "Go forth from your land, from your birthplace, and from your father's house." The Rebbe explains that these words are not only historical but an eternal instruction for every Jew. Each person must undergo a personal *Lech Lecha*—a departure from familiar limits and ingrained habits, journeying toward the self that G-d reveals. This movement is the foundation of spiritual growth, Torah study, and the mission of the Jewish people to transform the world into a dwelling for the Divine.

(א)

Parshas Lech Lecha is a general and fundamental Parsha: in this Parsha begins the era of Avraham Avinu, the first Jew, starting with the first command of the Holy One, blessed be He, to Avraham: "And Hashem said to Avram, Go for yourself from your land, from your birthplace, and from your father's house, to the land that I will show you."

And afterward, the Parsha continues about Avraham's journey and travels to the Land of Israel, and the promise of the Holy One, blessed be He, to give Avraham and his descendants the Land of Israel: "To your seed I will give this land," "To you I will give it and to your seed forever," and the Covenant Between the Parts—"On that day Hashem made a covenant with Avram, saying: To your seed I have given this land," etc.

And until the end of the Parsha—it discusses the command regarding the mitzvah of circumcision and Avraham Avinu's fulfillment of this mitzvah, through which a covenant was established between the Children of Israel and the Holy One, blessed be He: "This is My covenant... between Me and you and your descendants after you... My covenant shall be in your flesh as an everlasting covenant."

Since these matters in the Parsha—"Go for yourself from your land..." the promise of the Holy One, blessed be He, regarding the Land of Israel, and the mitzvah of circumcision—are the first matters (in the Torah) in the service of Avraham Avinu, the first Jew, from whom the entire Jewish people derive their

פרשת לך-לך היא פרשה כללית ועקרית: בפרשה זו מתחילה תקופתו של אברהם אבינו, היהודי הראשון, החל מהצווי הראשון של הקדוש-ברוך-הוא לאברהם: "ויאמר ה' אל-אברהם לך-לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל-הארץ אשר אראך."

ולאחר מכן – נמשכת הפרשה, על-דבר הליוכו ונסיעתו של אברהם לארץ ישראל, והבטחתו של הקדוש-ברוך-הוא לתת לאברהם ולזרעו את ארץ ישראל: "לזרעך אתן את הארץ הזאת," "לך אתננה ולזרעך עד עולם," וברית בין הבתרים – "ביום ההוא כרת ה' את-אברהם ברית לאמר לזרעך 'נתתי את הארץ הזאת גו'."

ועד – לסיום הפרשה – נאמר בה בדברי ענין הצווי על מצות מילה, ובקיום מצוה זו על-ידי אברהם אבינו, אשר באמצעותה נכרתה ברית בין בני-ישראל ובין הקדוש-ברוך-הוא – "זאת בריתי גו' ביני וביניכם ובין זרעך אחריך," "בריתי בקשרכם לברית עולם."

מכיון שענינים אלו שבפרשה – "לך-לך מארצך גו'," הבטחת הקדוש-ברוך-הוא על ארץ-ישראל ומצות המילה – הם הענינים הראשונים (בתורה) בעבודת אברהם אבינו, היהודי הראשון, אשר ממנו מקורו של עם ישראל כולו – הרי מובן, נשקם

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

source—it is understood that they express the general content of the entire Torah and Judaism.

מבטאים את התוכן הכללי של כללות התורה והיהדות.

(ב)

Since with Avraham Avinu began the period called “the two thousand years of Torah,” Avraham initiated the preparation for the Giving of the Torah. Moreover, from him there began the very beginning of the Giving of the Torah itself, as explained in the writings of the Arizal.

משום שזמן אברהם אבינו התחילה התקופה של “שני אלפים תורה,” אברהם התחיל את ההכנה למתן תורה. ויותר מזה – ממנו התחיל היחוד עצמו. של מתן תורה, במבואר בכתבי האריז"ל.

More specifically, this began with the command of Hashem to Avraham Avinu, “Go for yourself from your land...” to the land that I will show you.” Therefore, the Torah does not relate (except for a few brief details) about the deeds of Avraham Avinu before his coming to the Land of Israel. The main narrative of his actions begins with the command “Go for yourself from your land...” and how he came to the Land of Israel (when Avraham was seventy-five years old), as is explained at length in the discourses of Chassidus.

בפרט ובמיוחד, התחיל ענין זה מצווי ה' לאברהם אבינו “לך-לך מארצך גו' אל-הארץ אשר אראך.” לכן גם לא מספר בתורה (מלבד פרטים ספורים) על מעשיו של אברהם אבינו קדם בואו לארץ ישראל, ועקר ספור מעשיו מתחיל בצווי “לך-לך מארצך גו' ואיך שבא לארץ ישראל (אז היה אברהם בן עשרה שנים), במבואר בארץ בדרושי חסידות.

And it is necessary to understand: Every matter in the Torah (from the word *hora'ah*, instruction) is an eternal directive for all times and in all places in the service of the Jewish people. What is the directive in the service of the Jewish people after the Giving of the Torah from the verse “Go for yourself from your land...”—an event that took place once, serving as preparation for the Giving of the Torah? At first glance, “what happened—happened”!

וצריך להבין: כל ענין בתורה – מלשון הוראה – הוא הוראה נצחית בכל זמן ובכל מקום בעבודתם של בני-ישראל. מה היא ההוראה בעבודה לבני-ישראל שלאחר מתן תורה מלך-לך מארצך גו' – מאורע חד-פעמי אשר היה הכנה למתן תורה; [ולכארה מאי דהיה הוה =מה שהיה – היה

The answer: To say that Avraham’s service of “Go for yourself” was only a preparation and empowerment for the service after the Giving of the Torah is not sufficient, for that is not an active directive in the actual service of the Jewish people after the Giving of the Torah.

המענה: לומר שעבודת אברהם שב“לך-לך” היתה רק הכנה ונתינת כח לעבודה שלאחר מתן תורה – אינו מספיק, משום שאין זה הוראה בפעל בעבודת בני-ישראל לאחר מתן תורה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

Furthermore, every year, when we read a Parsha in the Torah, one must live with it anew—certainly since “each day they should be as new in your eyes,” how much more so at the specific time in the year when we read that Parsha publicly in the Torah with blessings before and after it. For at that time, the very matters spoken of in the Parsha return and reoccur in the world, in a manner similar to how they first took place.

On the contrary—with even greater intensity and strength (following the principle that “in holiness one ascends”).

Accordingly, it follows that on Shabbos Parshas Lech Lecha, every single year, the concept of “Go for yourself...” is renewed as the preparation and beginning for the Giving of the Torah, with an additional elevation compared to all previous years’ preparations.

Yet it requires explanation: what is the meaning of this preparation for the Giving of the Torah now—when we already stand after the Giving of the Torah? And not only after the preparation and beginning of the Giving of the Torah, but even after the full completion and perfection of the Giving of the Torah!

Moreover, the concept of the Giving of the Torah exists every single day, as we say “the Giver of the Torah” in the present tense. And as our Sages teach, “Each day they should be as new in your eyes,” and even more so—“new.”

Based on the above-mentioned principle that “in holiness one ascends,” it is understood that each day’s renewal must reach a higher level than before.

If so, after all the ascents within the matter of the Giving of the Torah—day after day, and in addition, in a special way each year (when we read about the Giving of the Torah in the Torah portions of Yisro and Va’eschanan, and all the more so during the time of “the season of the Giving of our Torah”)—

After ascents upon ascents, throughout the vast multitude of days, years, and generations—what then is the meaning of “Go for yourself” as a preparation for the Giving of the Torah?

ויותר מזה: בכל שנה, כשקוראים פרשה בתורה, צריך להיות עמה מחדש – ובכל־שכן משנאמר “יהיו בעיניך כחדשים” – על אחת כמה וכמה בזמן המיוחד בשנה שבו קוראים את הפרשה ברבים, בברכות לפניך ולאחריה – כיון שאז חוזרים על עצמם הענינים הנאמרים בפרשה, בדמיון להתרחשויותם בפעם הראשונה.

ואדרבא – בהוספה ביתר שאת וביתר עז (על־פי הפלל שמעלין בקדש).

על־פי־זה נמצא, שבשבת פרשת לך־לך בכל שנה ושנה חוזר על עצמו הענין של “לך־לך גו” בכהנה והתחלה של מתן תורה, ובהוספה (בכהנה) לגבי כל ההוספות בשנים שלפני זה.

ודרוש באור: מהו הענין בזה (בכהנה למתן תורה) עתה – בעמדנו כבר לאחר מתן תורה. ולא רק לאחר הכהנה והתחלה של מתן תורה, אלא גם לאחר גמר ושלמות מתן תורה!

יתרה מזה: הענין של מתן תורה ישנו בכל יום – נותן התורה “לשון הווה, ובדברי חכמינו ז”ל “בכל יום יהיו בעיניך כחדשים”, ויתרה מזה – “חדשים

ועל־פי הצווי הנזכר לעיל – “מעלין בקדש” – מובן שבכל יום צריך החדוש להיות בדרגה נעלית יותר מכפי שהיה קודם לכן.

אם־כן, לאחר כל העליות בענין של מתן תורה בכל יום ויום, ובנוסף לכה – באפן מיוחד בכל שנה ושנה (באשר קוראים על־דבר־זה בתורה – בפרשת יתרו ובפרשת ואחחנן, ועל אחת כמה וכמה בזמן מתן תורתנו).

עליות אחר עליות, במשך רבוי הכי גדול של ימים, שנים ודורות – מהו ענינו של “לך־לך”, בכהנה ??למתן תורה!

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

It cannot be said that the service of “Go for yourself” as preparation for the Giving of the Torah applies only to those who lack in their service related to the Giving of the Torah—for the revelations and effects of the Ten Commandments at the Giving of the Torah (at that first time, and likewise each year) were not dependent on the spiritual level of the Jewish people.

For the revelation at the Giving of the Torah, by its very essence, affected the entire world: “No bird chirped, no fowl flew,” and all the more so in each and every Jew—until, with each Divine utterance, “their souls flew from their bodies,” which shows that they reached the ultimate perfection of their service as souls within bodies; and therefore their souls departed.

(ג)

One can explain the essential point of this matter as follows:

Since the Giving of the Torah occurs anew every day and every year on a higher level—until it becomes truly “new” relative to the Giving of the Torah of the previous time [and this is emphasized particularly in the idea of “Go for yourself,” the preparation for the Giving of the Torah, which must be a true journey, meaning incomparable to one’s previous state, as will be explained below]—therefore, on this day and in this year, there must be a service of “Go for yourself” as preparation and introduction for the Giving of the Torah of this very day and this very year.

And as is emphasized also in our Sages’ statement mentioned above: “On every utterance [of the Ten Commandments] their souls flew from their bodies, and after each utterance He restored them with the dew with which He will revive the dead,” and that dew is the dew of Torah.

After their souls flew out at the first utterance—since they reached perfection in their service as a soul within a body—through that dew of resurrection (Torah), their souls were given a new and higher mission; therefore, “He revived them” again as souls in bodies. Similarly after the second utterance, and so on—each time rising higher and higher.

לא נתן לומר, שעבודת “לך-לך” בהכנה למתן תורה היא רק עבור אלה שחסר להם בעבודה הקשורה למתן תורה – משום שהגלויים ופעילותיהם של עשרת הדברות במתן תורה (בפעם הראשונה, וכך מובן גם בכל שנה ושנה) לא היו תלויים בדרגת עבודתם של בני-ישראל.

הגלוי במתן תורה מעצמו פעל בכל העולם כולו – “צפור לא צפחה, עוף לא פרח וכו’”, ועל אחת כמה וכמה בכל אדם ואדם מישראל, עד שעל כל דבור ודבור “פרחה נשמתו”, שנה מורה שהם הגיעו לשלמות העבודה הנשמה בגוף, ולכן פרחה נשמתו.

ויש לומר נקודת הבאור בזה, שהיא הנותנת: כיון שמתן תורה ישנו בכל יום ובכל שנה באופן נעלה יותר, עד ל“חדשים” ממש לגבי ה“מתן תורה” שלפני זה [וכמונעם במיוחד בענין של “לך-לך” (ההכנה למתן תורה), שאצריכה להיות הליכה אמיתית, הינו שלא בערך למצבו הקודם, כדלקמן] – לפיכך צריכה להיות ביום הזה ובשנה הזאת עבודה של “לך-לך” בהכנה והקדמה ל“מתן תורה” של יום זה ושל שנה זו.

וכמונעם גם במאמר חכמינו ז"ל הנזכר לעיל, שעל כל דבור ודבור פרחה נשמתו, ולאחר כל דבור הוריד טל שעתיד להיות בו מתים והתקיה אותם, והוא טל תורה.

לאחרי שפרחה נשמתו בדבור הראשון, כיון שהגיעו לשלמות העבודה (כנשמה בגוף), הרי שבאמצעות הטל של תחייה (תורה) נתנה לנשמה שליחות חדשה, עליונה יותר, ולכן התקיה אותם כנשמה בגוף; וכן לאחרי הדבור השני, וכן הלאה, דרגא למעלה מדרגא.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

Furthermore, this “revival” was specifically through the dew of resurrection—the very dew that will in the future revive the dead—indicating the higher level of Torah of the future, the “new Torah” that will be revealed in the time to come, as will be explained below.

וְלְהוֹסִיף, שֶׁהַחֲזָרָתוֹ הִיטָה דוֹקָא עַל-יְדֵי טַל שֶׁל תְּחִיָּה (שְׁעֵתִיד לְהַחְיֹת בּוֹ מֵתִים), הַדְרָגָא שֶׁל “תּוֹרָה חֲדָשָׁה” לְעֵתִיד לְבוֹא, כְּדִלְקָמֶן.

(ז)

One can say on a deeper level that the ongoing need—even after the Giving of the Torah—for the service of “Go for yourself” (as preparation for the Giving of the Torah) is not only because there must be preparation for ever-higher levels in the Giving of the Torah (as mentioned above), but because “Go for yourself” touches upon the very essence of the perfection of the Giving of the Torah itself, and on every level within it.

וַיֵּשׁ לְיֹמֶר בְּעֵמֶק יוֹתֵר, שֶׁהַצִּדֵּק הַתְּמִידִי – גַּם לְאַחֵר מִתֵּן תּוֹרָה – בְּעִבּוּדָה שֶׁל “לֶךְ-לָךְ” (כְּהִכָּנָה לְמִתֵּן תּוֹרָה) אֵינוֹ רַק מְשׁוּם שֶׁצִּדִּיקָה לְהִיטֵת הִכָּנָה לְדִרְגָּה נִעְלִית יוֹתֵר בְּ“מִתֵּן תּוֹרָה” (כְּנִזְכָּר לְעִיל), אֲלָא מְשׁוּם שֶׁ“לֶךְ-לָךְ” נֹגֵעַ לְעֶצֶם עֲנָנוּ הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל (“מִתֵּן תּוֹרָה” (וּבְכָל דִּרְגָּה שֶׁבִּנְיָן).

This can be understood by first introducing a similar question regarding what is stated in our Parsha about Avraham’s journey and entrance into the Land of Israel—“the land that I will show you”—and Hashem’s promise to give it to Avraham and his descendants.

וַיּוֹבִן בְּהִקְדָּם שְׁאֵלָה דּוֹמָה בְּנוֹגַע לְנֶאֱמָר בְּפָרָשְׁתָּנוּ עַל הַלִּכְתּוֹ וּבְנִיסַת אַבְרָהָם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (“הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ”), וְהַבְטַחַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבְתִינְתָּהּ עַל-יְדֵי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְאַבְרָהָם וּלְזָרְעוֹ.

Since the matter of Avraham’s journey and entrance into the Land of Israel, and the giving of the Land to him and to his descendants, recurs and increases every year when we read this Parsha, the question arises:

כִּיֹּן שֶׁהַעֲנָנוּ בְּפָרָשְׁתָּנוּ – הַלִּכְתּוֹ וּבְנִיסַת אַבְרָהָם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבְתִינְתָּהּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לוֹ וּלְזָרְעוֹ – חֲזָרָה עַל עֲצָמוֹ וּבְהוֹסֵפָה בְּכָל שָׁנָה כְּאֲשֶׁר קוֹרְאִים אֹת הַפָּרָשָׁה – נִשְׁאֵלֶת הַשְּׁאֵלָה

After the Holy One, blessed be He, has already given the Land of Israel to the Children of Israel—as the verse says, “To your seed I have given this land,” using the past tense (“I have given,” meaning it is already theirs)—how can there still be a renewed giving each year?

לְאַחֵרִי שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא (בְּפָרָשְׁתָּנוּ) מְסַר כָּבֶד כְּפִעֵל אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל, “לְזָרְעֶךָ נָתַתִּי אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת גּוֹ”, “נָתַתִּי” לְשׁוֹן עֶבֶר – כָּבֶד נָתַתִּי (וְהִרִי הִיא שְׁלֵקָה), “יִרְשָׁה הִיא לָכֶם מְאֻבּוֹתֵיכֶם,” עַד שֶׁדָּבָר זֶה נֹגֵעַ לְהִלָּכָה שֶׁ“אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְחֻזָּקֶת הִיא” (עֲדִין קֹדֶם שֶׁכִּבְשׁוּהָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל).

And especially according to the commentators who explain that through Avraham’s fulfilling of the command “Arise, walk through the land, its length and breadth,” he performed an act of *chazakah* (taking possession), thereby acquiring the Land of Israel for his descendants as an everlasting inheritance.

וּבְכָרֵט לְפִי הַמְּפָרְשִׁים שֶׁעַל-יְדֵי זֶה שֶׁאַבְרָהָם חִים “קוֹם הִתְהַלֵּךְ בְּאֶרֶץ לְאֶרְכָּהּ וּלְרֵחְבָּהּ” – עֲבַד בְּהַ חֲזָקָה [=עֲשֵׂה בְּהַ קִּנְיִן חֲזָקָה], הוּא קָנָה אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

And all the more so after the fact that the Jewish people already entered and actually conquered the Land of Israel—first in the initial conquest (the conquest under Yehoshua) and afterward in the second conquest (the conquest under Ezra)—

what connection does there remain today to the narrative in our Parsha about Avraham's departure from "your land" and his journey to "the land that I will show you," and about Hashem granting him the Land of Israel? These events seemingly took place long ago and do not repeat themselves anymore.

This question becomes even stronger in the later generations of exile: In the early generations of exile, one could answer that the concept of "Go for yourself from your land... to the land that I will show you" refers to the spiritual service of "Make here the Land of Israel"—transforming the Diaspora and elevating it into Eretz Yisrael.

However, after so many generations of such spiritual work—transforming exile into holiness—although the overall task has not yet been completely finished (for the proof is that Moshiach has not yet come), we have already gone far beyond the beginning stages of this mission of transforming the outside world into "the Land of Israel."

And all the more so, since we already stand far beyond the initial stage of "leaving your land" and only then "going to the land"—meaning the labor of transforming the place itself into holiness and turning the world into a dwelling place for Hashem.

(ה)

The explanation in this is as follows: When the Holy One, blessed be He, gave the Land of Israel to Avraham at the Covenant Between the Parts—"To your seed I have given this land" (in the past tense, "I have already given")—He in fact gave him all ten lands, not only the seven nations (the Hittite, etc.), but also the three—"the Kenite, the Kenizzite, and the Kadmonite."

ועל־אחת כּמה וכּמה לאַחרי זֶה שָׁעם יִשְׂרָאֵל נִכְנָס
וּכְבֹּשׁ בְּפֶעַל אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּכַבּוּשׁ רִאשׁוֹן (כַּבּוּשׁ
– (יְהוֹשֻׁעַ) וְאַחֲרֵי כֵן בְּכַבּוּשׁ שֵׁנִי (כַּבּוּשׁ עֲזָרָא

מֵה שֶׁיָּד כָּעֵת לְפֶעַל הַסִּיפּוּר בְּפִרְשָׁתָנוּ עַל יִצְיָאָתוֹ
שֶׁל אַבְרָהָם "מֵאַרְצָךָ" וְהִלִּיכְתּוּ "אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אֲרָאךָ", וְשֶׁהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא הֶעֱנִיק לוֹ אֶת אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל – אֵלֶּה הֵם לְכַאוּרָה עֲנִינִים שֶׁנֶּעְרְכוּ בְּעֵבֶר
וְאַיִנָם חוֹזְרִים עַל עֲצָמָם

קָשִׁיָּא זֶה מִתְחַנֵּקת יוֹתֵר בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁל
הַגָּלוּת: בְּדוֹרוֹת הָרִאשׁוֹנִים שֶׁל הַגָּלוּת נִתְּן הָיָה
לְתַרְץ שֶׁהֶעֱנִינוּ שֶׁל "לֹד־לָךְ מֵאַרְצָךָ גּוֹ' אֶל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר אֲרָאךָ" נִוָּגַע לְעִבּוּדָה הַרוּחָנִית שֶׁל "עֲשֵׂה כָּאֵן
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל" (לְהַפִּיךָ אֶת חוּץ לְאֶרֶץ וּלְשִׁנּוּתָהּ לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל).

אֲבָל לְאַחֲרֵי רַבּוּי הָעִבּוּדָה שֶׁל "עֲשֵׂה כָּאֵן אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל" בְּמִשְׁקֵה הַדּוֹרוֹת בְּגִלוּת – הֵנָּה אַף שֶׁעֲדִין לֹא
נִסְתַּיְמָה לְגִמְרֵי הָעִבּוּדָה בְּלֵה (וְהִרְאָהּ – שְׁמִשִּׁים
עֲדִין לֹא בָּא), מִכָּל מְקוֹם נִמְצָאִים כָּבֵר הַרְבֵּה מֵעֵבֶר
לְהַתְחַלַּת הָעִבּוּדָה שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ וְהַפִּיכָתָהּ לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל.

וְעַל אַחַת כּמה וכּמה שֶׁנִּמְצָאִים כָּבֵר הַרְבֵּה מֵעֵבֶר
לְהַתְחַלַּת הָעֲנִיָּן, שֶׁצָּרִיכִים לְצַאֵת "מֵאַרְצָךָ" וְרַק
לְאַחֵר מִכֵּן לְלָקֵת "אֵל" – דְּהֵינּוּ, לַעֲשׂוֹת אֶת הָעִבּוּדָה
!"שֶׁל" עֲשֵׂה כָּאֵן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

וַיֵּשׁ לְזִמְר הַבְּאוּר בְּזֶה: אֶרֶץ – כַּאֲשֶׁר נִתְּן
הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל לְאַבְרָהָם בְּבְרִית בֵּין
הַבְּתָרִים ("לְזַרְעֶךָ נִתְּנִי אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת", "נִתְּנִי"
לְשׁוֹן עֵבֶר – כָּבֵר נִתְּנִי"), הוּא נִתְּן לוֹ בְּפֶעַל (בְּאוֹתָהּ
בְּרִית) אֶת כָּל עֶשֶׂר הָאֲרָצוֹת – לֹא רַק אֶת שִׁבְעַת
הָאֲרָצוֹת וְאֶת הַחֲמִי וְגו', אֲלָא גַם אֶת שְׁלֹשׁ הָאֲרָצוֹת:
אֶת הַקֵּינִי וְאֶת הַקֵּנִיזִי וְאֶת הַקַּדְמוֹנִי

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

However, in revealed actuality He only gave them the seven nations, while the other three are destined to be inherited in the future—in the days of the King Moshiach. Yet Hashem gave everything at once; only in the fulfillment of this matter in the physical world are there stages, just as even the conquest of the seven nations did not occur immediately in Avraham's time but later, and not all at once, rather in gradual stages.

[Even if we would say that concerning the three lands it was only a promise for the future, and that in practice only seven nations were given while the three would be inherited in the future—the idea remains that the inheritance of these three lands relates to the completion and perfection of the conquest of the entire Land of Israel, including the seven nations. Then the conquest of even the seven nations themselves will reach greater perfection, especially since they form the majority of the ten.]

From this we understand that since, even in the time of Yehoshua, during the First Temple and in the time of Ezra, the people held (at most) only the seven lands and not the three (Kenite, Kenizzite, and Kadmonite)—as reflected halachically in the laws of the Cities of Refuge (as ruled by the Rambam: there were six cities, three that Moshe set aside across the Jordan and three that Yehoshua set aside in the Land of Canaan, and in the days of Moshiach three more will be added in the lands of the Kenite, Kenizzite, and Kadmonite)—therefore, the possession of the Land of Israel is still lacking perfection, even regarding the seven lands.

And just as this is true regarding the Land of Israel itself, so too concerning the people of Israel within the Land: Even after the conquest, at no point in time were all of its inhabitants settled upon it (which is necessary for the laws of Yovel to apply).

רק שְׁבַע־לוי ובפעל לא נתן להם אֶלָּא שְׁבַע־גוֹיִם, וְהַשְׁלִשָּׁה עֲתִידִים לְהִיּוֹת יְרוּשָׁה לְעֵתִיד – בִּימֵי הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. אָבֵל הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ־הוּא נָתַן הַכֹּל מִיָּד בְּבֶת אֶחָת, אֶלָּא שְׁבָקִיּוֹם הָעֲנָן בְּמַעֲשֵׂה יְיָ שְׁלֵבִים, כְּדָרֹךְ שֶׁהָיָה גַם בְּנוֹגֵעַ לְכַבּוֹשׁ שְׁבַע הָאֲרָצוֹת – שְׁלֹא הָיָה זֶה מִיָּד בְּזֶמַן אֶבְרָהָם, אֶלָּא לְאַחֵר זְמַן, וְלֹא בְּבֶת אֶחָת, אֶלָּא בְּכַמָּה שְׁלֵבִים וְכו'.

אֲפִלוּ אִם נִלְמַד שֶׁבְּנוֹגֵעַ לְשִׁלְשֵׁת הָאֲרָצוֹת הַזֹּת (זוֹ רַק הַבְּטָחָה (עַל הָעֵתִיד), וּבִשְׁעַת הַמַּעֲשֵׂה לֹא נָתַן לָהֶם אֶלָּא שְׁבַע־גוֹיִם, וְהַשְׁלִשָּׁה עֲתִידִים לְהִיּוֹת יְרוּשָׁה לְעֵתִיד – הָרִי מוֹכֵן שִׁירֵשֶׁת ג' הָאֲרָצוֹת נוֹגַעַת לְשִׁלְמוֹת הַכַּבּוּשׁ שֶׁל כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (גַּם שֶׁל שְׁבַע הָאֲרָצוֹת); אִזּוֹ תִּתְנוּסָף שְׁלֵמוֹת גַּם בְּשְׁבַע הָאֲרָצוֹת, וּבִפְרָט שֶׁהֵן רוֹבָא דְּמִינֵכָר.]

וּמִזֶּה מוֹכֵן, שֶׁהִיּוֹת שְׁבִזְמַן הַזֶּה – אֲפִלוּ בִּימֵי יְהוֹשֻׁעַ וּבִימֵי בֵּית רֹאשׁוֹן וּבִימֵי עֲזָרָא – הִתְחַזְּקוּ (לְכָל הַיּוֹתֵר) רַק בְּשִׁבְעַת הָאֲרָצוֹת וְלֹא בְּשִׁלְשֵׁת הָאֲרָצוֹת (קִינִי, קְנִזִּי וְקַדְמוֹנִי), [כְּפִי שֶׁהִדְבָּר נוֹגֵעַ לְהִלְכָה בְּדִין עָרֵי מִקְלָט – כְּפִסְק־דִּין הָרַמְבַּ"ם, שֶׁשֵּׁשׁ עָרִים הָיוּ, שֶׁלֹּשׁ הַבְּדִיל מִשֶּׁהָ רַבְּנוּ בְּעֵבֶר הִירְדָן וְשִׁלֹּשׁ הַבְּדִיל יְהוֹשֻׁעַ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן, וּבִימֵי הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ מוֹסִיפִין עוֹד שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעָרֵי הַקִּינִי קְנִזִּי וְקַדְמוֹנִי] – חֹסֵר עֲדוּן בְּשִׁלְמוֹת הַקָּנָן שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (גַּם שֶׁל שְׁבַע הָאֲרָצוֹת).

וְעַל דֶּרֶךְ זֶה כְּפִי שֶׁהוּא בְּנוֹגֵעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עֲצָמָה, כִּדּוּם הוּא גַם בְּנוֹגֵעַ לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: אֲפִלוּ לְאַחֵר כַּבּוּשׁ הָאֶרֶץ לֹא הָיָה בְּכָל הַזְּמַנִּים מְצָב (שֶׁ"כָּל יוֹשְׁבֵיהָ עָלֶיהָ" (שָׁבוּ תְּלוֹי קִיּוֹם דִּינֵי הַיּוֹבֵל).

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

Moreover, even within the term “all its inhabitants upon it” itself, there are levels. For although, according to halacha (regarding the laws of Yovel), “all its inhabitants upon it” refers to all Jews of that generation (as was in the time of Yehoshua and most of the First Temple), in the future era, when it will truly be “all its inhabitants upon it,” this will include not only the Ten Tribes who were exiled beyond the Sambatyon River but all Jews from all generations.

And likewise, the perfection of the Land itself—when all ten lands will be included—will bring about greater perfection in “all its inhabitants upon it,” meaning literally *all*.

(1)

Based on all this, we can understand how the matter in our Parsha—“Go for yourself from your land... to the land that I will show you,” and the acquisition of the Land through his walking along its length and breadth—applies even now. Since the three lands of the Kenite, Kenizzite, and Kadmonite have not yet been received in actuality, and consequently, the ultimate perfection of “all its inhabitants upon it”—all Jews of all generations—has not yet been attained in the complete and true Redemption, it follows that we still stand within the essence of the acquisition of the Land.

For at that time even the acquisition of the seven lands is not yet in its ultimate perfection. Therefore, the call “Go for yourself from your land...” remains—so that the Jewish people from all places and all generations will go from the Diaspora to “the land that I will show you,” and will acquire the Land of Israel in its complete perfection, all ten lands.

And since we await him every day that he should come (“I await his coming every day”), therefore the yearning of the Jewish people throughout all generations has always been that “Go for yourself from your land... to the land that I will show you” should be fulfilled, and that we should merit to inherit all ten lands.

יתרה מזה: אפלו ב־“כל יושביה עליה” גופה יש דרגות. ומוכן בפשוטות שאף-על-פי שלהלכה (בדיני יובל) “כל יושביה עליה” הוא – כל בני-ישראל שבאותו הדור [כפי שהיה בימי יהושע וגו', ורב זמן בית ראשון] – אכל לעתיד לבוא, באשר יהיה “כל יושביה עליה”, בנוסף לעשרת השבטים (שגלו לפני מנהר סמבטיון), גם כל בני-ישראל מכל הדורות.

וכן שלמות ב־“עליה” (כל עשר הארצות) – אז תהיה יותר שלמות ב־“כל יושביה עליה”, “כל” ממש.

על-פי-זה מוכן כיצד הענין שבפרשתנו – “לך-לך מארצה גו' אל הארץ אשר אראה”, וענין קנין הארץ על-ידי ההליכה לארצה וקריכתה – נוגע לפעל גם בזמן הזה, מכיון שכל זמן שעדיין אין בפעל את שלשת הארצות קניי, קנזי וקדמני (ויחד עם זה תכלית השלמות של “כל יושביה עליה”, כל בני-ישראל מכל הדורות), באגלה האמתית והשלמה – עדיין אותם בעצם קנין הארץ.

כיון שאז גם קנין שבע הארצות עדיין אינו בתכלית השלמות. ועדיין נדרש שיהיה “לך-לך מארצה גו'”, שבני-ישראל מכל המקומות (ושל כל הדורות) ילכו מחוץ לארץ “אל הארץ אשר אראה”, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה – כל עשר הארצות.

והיות ש־“אחכה לו בכל יום שיבוא” (אחכה שיבוא בכל יום) – לפיכך השתוקקו בני-ישראל בכל הדורות שיתמיהם כבר “לך-לך מארצה גו' אל הארץ אשר אראה”, ולקנינו של כל עשר הארצות.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

Furthermore, this matter is even more relevant in our own generation and in our own time—as has been said many times: all deadlines have passed; my father-in-law, the Rebbe, of sainted memory, announced that the Jewish people have already done teshuvah and “polished the buttons.” According to all the signs, our generation is the last of exile and, consequently, the first of Redemption.

Accordingly, it is clear that this is a matter in which “the time has come”—to actually prepare for “Go for yourself from your land... to the land that I will show you,” immediately and literally, and to acquire the Land of Israel in its perfection—all ten lands, the eternal inheritance of the Jewish people, bequeathed to us by our forefathers since the Covenant Between the Parts.

And the novelty now will be that these three lands will be received peacefully and pleasantly, for in that time (in the days of Moshiach) “nation will not lift sword against nation,” and the nations of the world themselves will willingly hand them over to the Jewish people.

(ז)

In a similar way, we can also explain the concept of “Lech Lecha” as a preparation and beginning for the Giving of the Torah. Since the ultimate perfection of the Giving of the Torah will be in the complete and true Redemption—when the Land of Israel will be in full completion, all ten lands (as mentioned earlier)—with the revelation of “a new Torah will come forth from Me,” it follows that, relative to the perfection of the future Giving of the Torah (for “the Torah that a person learns in this world is vanity compared to the Torah of Moshiach,” and how much more so compared to the “new Torah that will come forth from Me”), we are still now within the stage of preparation for that, the preparation of “Lech Lecha.”

וְלִהְיוֹסִיף, שְׁעֵנֶן זֶה נוֹגֵעַ עוֹד יוֹתֵר בְּדוֹרֵנוּ זֶה וּבְזֻמָּנֵנוּ זֶה – כְּמִבּוֹאֵר כַּמָּה פְּעָמִים, שְׁפָכָר כְּלוּ כָּל הַקְצִינִי, וּבְכוּד קִדְשֵׁת מוֹרִי וְחָמִי אֲדַמּוּ"ר הוֹדִיעַ שְׁפָכָר עָשׂוּ תְּשׁוּבָה וּבְכָר צִחְצִחוּ אֶת הַכִּפְתּוּרִים, וּלְפִי כָּל הַסִּמְנָיִם – דּוֹרֵנוּ הוּא הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן לְגָלוּת וּבְמִילָא הַדּוֹר הָרִאשׁוֹן לְאַלְהָה.

וְעַל־פִּיזֶה מוֹכֵן שְׁנֵהוּ עֵנֶן שֶׁהִזְמַן גְּרָמָא – לְהַתְּכַנֵּן בְּפִעֵל ל' לְדִלְגָה מֵאַרְצָה גו' אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָה, תִּכְרַח וּמִיד מִמֶּנּוּ, וַיִּקְנֶה אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּשִׁלְמוֹתָהּ, כָּל עֶשֶׂר הָאֲרָצוֹת, שֶׁהֵן נִחְלָת עוֹלָם שֶׁל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל. יִרְשָׁה לָנוּ מֵאַבּוֹתֵינוּ מֵאִז בְּרִית בֵּין הַבְּתָרִים.

וְהַחֲדוּשׁ בְּעֵת יְהִיָּה – שִׁיִּקְבְּלוּ אֶת שְׁלֹשֶׁת הָאֲרָצוֹת בְּדַרְכֵי נֹעַם וּבְדַרְכֵי שְׁלוֹם, כִּי־נִן שְׂבָאוֹתוֹ הַזֶּמֶן (בִּימֹת הַמְּשִׁיחַ) לֹא יִהְיֶה שָׁם כּו' מִלְחָמָה וְכו', אֲלָא אוֹמוֹת הָעוֹלָם עֲצָמָם יִמְסְרוּ אוֹתָן לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּרִצּוֹנָם הַטּוֹב.

עַל־דֶּרֶךְ זֶה יֵשׁ לוֹמֵר גַּם הַבּוֹאֵר בְּנוֹגֵעַ ל' לְדִלְגָה"ךְ פְּהֻכָּה וְהַתְּחַלָּה דְּמַתֵּן תּוֹרָה. דְּהֵינּוּ, הוֹאִיל וְהַשְׁלָמוֹת שֶׁל מַתֵּן תּוֹרָה תִּהְיֶה בְּגֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְׁלָמָה (כְּאֲשֶׁר תִּהְיֶה שְׁלָמוֹת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל – כָּל עֶשֶׂר הָאֲרָצוֹת, בְּדִלְקָמָן), בְּגִלּוֹי הַתּוֹרָה "הַדְּשָׁה מֵאִתִּי תִצָּא" – הֵרִי לְפִי עֶרְךָ הַשְׁלָמוֹת שֶׁל מַתֵּן תּוֹרָה דְּלַעֲתִיד לְכוּא ("שֶׁהַתּוֹרָה שְׁאֵדָם לֹוִיד בְּעוֹלָם־הַזֶּה הִבֵּל הִיא לְפָנֵי תּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה לְגַבִּי הַתּוֹרָה "הַדְּשָׁה מֵאִתִּי תִצָּא") – אוֹתָּוִים "בְּעֵת עֲדִין בְּהַכָּנָה לָזֶה, הַכָּנָה שֶׁל "לְדִלְגָה."

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

In other words, the preparation of “Lech Lecha” relates not only to the Giving of the Torah that takes place every day—each day on a higher level than the previous one, as mentioned above—but, above all, it serves as the preparation for receiving the *new* Torah of the future era, which will be utterly beyond comparison to all previous elevations of the Giving of the Torah.

(ח)

The connection between the acquisition of the ten lands and the Giving of the Torah—and the preparation for it expressed in “Lech Lecha”—can be understood by first explaining that “Lech Lecha from your land...” marks the beginning of the work of preparation for the Giving of the Torah.

The novelty of the Giving of the Torah is that at that time, the union between the higher and lower realms was accomplished, through the nullification of the decree that the higher should not descend below and the lower should not ascend above. Hence, Divine levels entirely beyond the world were drawn down into the lower realms, allowing created beings to unite with the higher worlds.

Through fulfilling the mitzvos with physical objects, the material becomes an object of holiness, until a dwelling place for G-d Himself is made in the lowest realm—a dwelling place for His very Essence.

This began with the command and mission given to Avraham: “Go forth from your land, from your birthplace, and from your father’s house, to the land that I will show you.” Especially, it was achieved through fulfilling the mitzvah of circumcision (as explained later in section 10).

Even before “Lech Lecha” (when Avraham was seventy-five years old), Avraham already served G-d in his land, birthplace, and father’s house, in an exalted manner: he recognized his Creator, served Him, and publicized G-dliness throughout the world, even at the cost of self-sacrifice—as expressed in the test of the fiery furnace in Ur Kasdim.

כלומר, שההכנה של “לך-לך” נוגעת לא רק לענין מתן תורה אשר ישנו בכל יום באפן נעלה יותר מיום הקודם, בנוסף לעיל, אלא גם – ובעקר – היא נוגעת בהכנה לקבלת התורה החדשה לעתיד לבוא, שהיא שלא בערך לגמרי לכל העליות שבמתן תורה שלפני זה.

שיפוטו של קנין עשר הארצות עם מתן תורה ולהכנה לזה ד’ “לך-לך” – תובן בהקדים באור בקד, ש’ “לך-לך מארצה גו” הוא תחלתה של עבודת ההכנה למתן תורה.

החדוש של מתן תורה הוא, שאז נפעל החבור של עליונים ותחתונים (בכטול הגזרה שהעליונים לא ירדו לתחתונים ותחתונים לא יעלו לעליונים), שדרגות האלקות שהן לגמרי למעלה מן העולם נמשכו בתחתונים.

שהנבראים התחתונים יהיו באפשרותם להתאחד עם העליונים, ועל-ידי קיום המצוות בדברים גשמיים יעשה החפץ הגשמי חפץ של קדושה, עד שתהיה דירה לו יתברך בתחתונים – דירה לו, לעצמותו יתברך.

ענין זה החל עם הצווי ופעלתו של אברהם – “לך-לך מארצה וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך”, ובמיוחד על-ידי קיום מצות מילה (כדלקמן סעיף י).

גם קדם “לך-לך מארצה גו” (כאשר הנה אברהם בן ע”ה שנה) עבד אברהם את עבודתו בארצו, ומולדתו, ובית אביו, ובאפן נעלה – הוא הפיר את בוראו, עבד את השם, ופרסם אלקות בעולם, ומתוך מסירת נפש (כפי שבא לידי בטוי גם בנסיון של (כבשן האש באור בשדים).

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

As the Rambam elaborates on the greatness of Avraham's service even before the command of "Lech Lecha": "When this mighty one was weaned, he began to reflect... until he attained the way of truth... and began to stand and proclaim in a loud voice to all the world that there is one G-d who created everything, and that He alone is worthy of worship."

Furthermore, note the precision of the term *Eisan* (mighty)—from the root meaning strength and firmness—indicating that Avraham stood with steadfast strength against the entire world. He was called "Avraham the Ivri," for the entire world stood on one side and he on the other, unmoved by them, even though he was still "Avram" and not yet "Avraham," father of a multitude of nations (as explained later).

Until the point that Avraham affected his place itself—that although it was Charan, from the expression "the wrath of the Almighty," he transformed it (through "the souls they made in Charan") until it became called by his own name. In the inner Torah it is explained that "your land," "your birthplace," and "your father's house" refer to his influence upon his father and his household, as in the verse "you shall go to your fathers in peace," teaching that Terach did teshuvah.

Nevertheless, we see that the Torah does not detail Avraham's service until Parshas Lech Lecha. Even what is mentioned at the end of Noach is brief—his birth and a few other details.

This is because, as explained in several places, until then his service was such that he and the world around him remained as two separate existences—spirituality and materiality were distinct. His divine service was expressed in one of two ways: either by elevating himself above the world (Avram, "exalted father"—a level of intellect too sublime to be grasped), or, when he acted within the world, it remained in its natural state without uniting with holiness.

ובכפי שהרמב"ם מאריך על גדולת מעלתו ועבודתו של אברהם עוד קדם הצווי ד' "לך-לך": "כיון שנגמל איתו זה, התחיל לשוטט בדעתו... עד שהשיג דרך האמת... והתחיל לעמד ולקרוא בקול גדול לכל העולם, ולהודיעם שיש שם אלקה אחד לכל העולם, ולו ראוי לעבד."

ונוסף על זה, יש להוסיף בדיוק הלשון "איתו" – מלשון חזק ותקף, שאברהם נצב בכל התוקף בנגד כל העולם (אברהם העברי – כל העולם כלו מעבר אחד, והוא מעבר אחד), ולא התפעל מהם, אף-על-פי שהיה עדין "אברם", ועדין לא "אברהם", "אב המון גוים" (פדלקמן).

עד לאפן שאברהם פעל על מקומו – שאף שהיה "חרו", מלשון "חרון אף של מקום", "הכח" (על-ידי "הנפש אשר עשו בחרן") עד שהיה נקרא על שמו. וכפי שנקרא בתורת אמת – "ארכה", "מולדתה", "בית אביה" – על-ידי פעלתו על אביו ובית אביו (כמו שנאמר "ואתה תבוא אל אבתיך בשלום", (ללמד שעשה תרח תשובה).

ומפל-מקום רואים, שעוד עבודתו של אברהם עד פרשת "לך-לך" לא נספרה כלל בתורה (שבכתב), ואפלו מה שנספר (בסוף פרשת "נח") הוא בקצרה (במראת) (לידתו ועוד פרטים מועטים).

והטעם, כמבאר בכמה מקומות – שעד אז הייתה עבודתו באפן שהוא והעולם סביבו נשארו שתי מציאויות נפרדות (עליונים ותחתונים, רוחניות וגשמיות בנפרד), ועבודתו נעשתה באחד משני אפנים: או על-ידי התנשאות מעל העולם ("אברם" – "אב רם", שכל הנעלה מכל רעיון), או – בענינים שפעל בתוך העולם – הייתה זה באפן שהתחתונים (נשארו) בדרגתם (כלי קושר עם העליונים).

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

When Avraham fulfilled Hashem's command "Go forth from your land, from your birthplace, and from your father's house to the land that I will show you," he freed himself from all previous limitations and habits—even those of holiness—and nullified the barrier between the higher and lower realms.

In doing so, he removed the partition and decree separating the upper and lower realms, and thus began the connection between them. By fulfilling Hashem's command and leaving "your land, your birthplace, and your father's house," and going "to the land that I will show you," Hashem revealed to him his own true essence. Then, in the physical world, the Divine Essence itself was revealed.

(ט)

And this is the novelty of "Go forth from your land... to the land that I will show you"—that Avraham did not suffice with his previous seventy-five years of divine service, even though it was exceedingly lofty. Rather, following Hashem's command, he left his place, his habits, and his accustomed mode of service, and he went on a journey.

At that point, his service took on the aspect of movement—true progress that implies leaving behind every prior level, even of holiness, and transcending all measurement and limitation. Within this itself there were continued stages—journey after journey—as the verse states, "And Avram journeyed, continually traveling."

This applied in both directions: from below to above—he rose from the land of Charan to the land that Hashem would show him, the land of Israel, and "I will show you" means "I will reveal to you your own self"; and from above to below—he began uniting the higher and lower worlds, drawing godliness into the material world in a manner infinitely greater than before.

עד שעלי-ידי שאברהם קיים את צווי ה' "לך-לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך," הוא נשתחרר ויצא מכל המדות והגבולות והרגליו בעבודתו עד אז, כולל גם מהעבודה שפעל בעולם ("ארצך"), ואפילו מן המדות והגבולות שפקדושה – בטל גם אותן.

על-ידי זה בטל המחיצה והגזרה בין העליונים והתחתונים, והתחיל החבור של עליון ותחתון. ועל-ידי שעשה את צווי הקדוש-ברוך-הוא ויצא "מארצך וממולדתך ומבית אביך" והלך "אל הארץ אשר אראך" – "ארצה ואגלה אותך עצמך" (במהותך ועצמותך) – נתגלתה בארץ (בתחתונים) (מציאיותו ומהותו ועצמותו האמתית) (עליונים).

וזהו החדוש ד"לך-לך מארצך וגו' אל הארץ אשר אראך" – שאברהם לא הסתפק בעבודתו במשך שבעים וחמש שנה הקודמות, אף שהיתה עבודה נעלית ביותר, אלא לפי צווי ה' יצא ממקומו וממרגליותו ויצא לדרך.

ואז נתחדשה עבודתו באפן של הליכה ("לך"), שהליכה אמתית פירושה – הליכה שאינה בערה, שהיוצא יוצא לגמרי ממקומו וממצבו הקודם (אף גם בקדושה), הליכה שלמעלה ממדידה והגבלה, ובזה גופא – היתה אצלו המשכה של הליכות ונסיעות "דרך אחר דרך", ויסע אברהם הלוך ונסוע וגו'.

ובשני הכיוונים – בין מלמטה למעלה, שמארץ חרן עלה אל "הארץ אשר אראך," ארץ ישראל, ו"ארצך" – בפירושו "אותך בעצמך" (פנוך לעיל); ובין מלמעלה למטה – שהתחיל לעשות עבודת חבור עליונים ותחתונים, להמשיך אלקות בעולם הגשמי והחומרי, תחתון שאין תחתון למטה ממנו, באפן נעלה יותר (שאינו בערה) ממה שהיה לפני כן.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

This was further emphasized later, after fulfilling the mitzvah of circumcision, through his name being changed from Avram to Avraham, “for I have made you the father of many nations.” Before, he was Avram—father only to Aram; now he became Avraham—father to the entire world.

That is, his “movement” in divine service was that he now refined not only his place—Aram—but the entire world, to the extent that he became the “father of many nations,” master over them, even though he was but one and they were many—surpassing even the previous level of firmness implied in the name “Eisan.”

These two aspects depend on one another: because Avraham’s movement in refining the lower realms was boundless—reaching even the lowest levels—this brought about a corresponding ascent within him, “I will show you,” meaning, “I will reveal you to yourself.”

Conversely, it is precisely through ascending ever higher that one can refine even the lowest and coarsest levels. Ultimately, the higher and lower realms unite—as occurred perfectly at Matan Torah, for which Lech Lecha served as preparation.

This also explains why Parshas Lech Lecha is the third portion in the Torah—the “third” in the “threefold Torah.” Its theme is preparation for Matan Torah, tied to the middle line that connects higher and lower realms.

Bereishis, the first portion, relates to the upper worlds—it speaks of creation by Hashem. Noach, the second, relates to the lower realms—their refinement through Noach and the Flood. Lech Lecha, the third, joins them together, uniting upper and lower worlds as preparation for Matan Torah.

ונדגש עוד יותר לאחר מכן (אחרי קיום מצות מילה) בשנוי השם מ“אברם” ל“אברהם”, “כי אב המון גוים נתתיך”. לפני כן הנה “אברם”, שלא הנה אב “אלא לארם, ועכשו” אב לכל העולם.

היינו, שנעשתה אצלו “הליכה” בעבודתו בעולם – שהוא פועל את הברור לא רק של מקומו, ארם, אלא של כל העולם, ובאפן שנעשתה “אב המון גוים”, בעל הבית עליהם (אף על פי שהוא אחד והם המון) – יותר מתוקף ה“איתן” (בהיותו “אברם”, פנוק ליעיל).

והא בהא תליא: מכיון שאצלו היתה הליכה שאינה בערך בפעלת הברור למטה מטה יותר (“כל העולם”), לפיכך הביא הדבר הליכה למעלה מעלה “יותר – ארצה”, “אגלה אותך בעצמך

וכן לאידך: דוקא בכח הליכה למעלה מעלה יותר, יכולים לברר גם את התחתון תחתון ביותר, ועד שהתחתונים והעליונים מתאחדים – כפי שנה נעשה בשלמות במתן תורה (שפרשת “לך-לך” היא ההכנה לזה).

ויש לומר שנהו גם הביאור במה שפרשת “לך-לך” היא הפרשה השלישית בתורה (“שלישית” ב“אורייתא תליתאה” – תורה משלשת), שכן התוכן של “לך-לך” הוא ההכנה וההתחלה של מתן תורה, הקשורה עם הקו השלישי (האמצעי) המחבר “עליונים” ו“תחתונים”.

פרשת “בראשית” הראשונה – תוכנה בריאת העולם על-ידי הקדוש-ברוך-הוא – “עליונים”; פרשת “נח” – השננה – מרמזת על זכור התחתונים (על-ידי נח הצדיק והמבול); ו“לך-לך” – השלישית – ענינה חבור עליונים ותחתונים (בהכנה למתן תורה).

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

(י)

The connection of higher and lower realms in “Lech Lecha” (as preparation for Matan Torah) found its clearest expression in Avraham Avinu’s fulfillment of the mitzvah of circumcision.

As explained many times, the power that enables the Jewish people to perform mitzvos after Matan Torah, in a way that sanctity permeates and becomes fixed within the physical objects used for the mitzvah, originates from the mitzvos performed by the Patriarchs before Matan Torah—“the deeds of the fathers are a sign for the children.”

This was especially true of Avraham’s mitzvah of circumcision, for its sanctity remained in the physical organ even after the act, unlike the other mitzvos of the Patriarchs which were “fragrant”—their holiness did not endure physically.

Therefore, Avraham said to Eliezer, “Place your hand under my thigh,” so that his oath would be made while holding a sacred object—for before Matan Torah no other mitzvah retained its sanctity after performance.

Since this mitzvah resembled those given after Matan Torah, it linked all of the Patriarchs’ mitzvos to the later ones, ensuring their actions would serve as a sign and source of power for their descendants.

One reason Hashem chose specifically this mitzvah as the source of power for all mitzvos after Matan Torah is because through it a new concept was introduced: the establishment of an eternal, physical covenant between Hashem and the Jewish body itself.

Moreover, one of the reasons for circumcision is to weaken the physical coarseness of that organ, which requires special vigilance. Yet its novelty is that the mitzvah does not merely remove coarseness, but transforms the organ itself into a sacred object.

So much so that it becomes an eternal covenant—“a bris olam”—lasting forever, and even in the sense that it is revealed to the whole world.

ענין החבור דעליונים ותחתונים ב”לך-לך” (בהקנה למתן תורה) בא לידי בטוי בגלוי ובפשטות בקיום מצוות מילה של אברהם אבינו.

במבואר פועמים רבות, שהפך שיש לבני-ישראל לקיום המצוות לאחר מתן תורה, שיתקדיר ויקבע הקדשה בדברים הגשמיים, מקורו הוא במצוות שקנימו האבות לפני מתן תורה – “מעשה אבות סימן לבנים.”

ובמיוחד על-ידי מצוות מילה של אברהם אבינו, שקדושת המצוה (גם לפני מתן תורה) נשארה באבר ובדבר הגשמי גם לאחר קיום המצוה, לא פשאר מצוות האבות שהיו ריחות.

ולכן אמר אברהם “שים נא ידך תחת ירכי, כדי שתהיה השבועה בנקיטת חפץ, כי לפני מתן תורה לא היתה שום מצוה אחרת שנשארה קדושה גם לאחר קיומה.

והואיל ומצוות מילה היתה בדמיון למצוות שאחר מתן תורה, לכן קשרה את כל שאר מצוות האבות עם המצוות שלאחר מתן תורה, ש”מעשה אבות” יהיו סימן לבנים.

אחד הטעמים שהקדוש-ברוך-הוא בחר במצוות מילה כנתינת כח למצוות שלאחר מתן תורה הוא – מפני שבמצוה זו יש חדוש שעל-ידי קיומה נקבע בגוף הגשמי אות וברית עם הקדוש-ברוך-הוא – “בריתי” בבשרכם לברית עולם.

ויתר מזה: אחד הטעמים למצוה זו הוא להחליש את חומריות האבר, שבגינתו נצרכת זהירות מיוחדת, ואף-על-פי-כן החדוש הוא שלא זו בלבד שמצוה זו מבטאת “סור מרע”, אלא שהיא הופכת את האבר הגשמי ל”חפץ של קדושה

ועד שנעשה “ברית עולם” בנצחיות לעולם, ויש לומר גם “עולם” בפרושו – שבגלוי לכל העולם.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

Since the sanctity and eternity of this mitzvah are drawn even into the physical body, it reveals more deeply the infinite power of G-dliness that penetrates even coarse material existence.

Therefore, this mitzvah empowers all mitzvos of the Patriarchs to become signs for their descendants—giving the strength that mitzvos after Matan Torah should infuse holiness openly and inwardly into the material world.

Hence, it was specifically through the fulfillment of this mitzvah that Hashem changed Avraham's name from Avram to Avraham—"for I have made you the father of many nations." For the mitzvah of circumcision grants the power to refine even the nations of the world, in their physicality and coarseness, until divine light shines even in the lowest realm, culminating in "Hashem will be King" in the true and complete redemption.

(יא)

Based on this, we can also understand the connection between the unification of the higher and lower realms at Matan Torah (and its preparation through "Lech Lecha" and the mitzvah of circumcision) and the continuation of that theme—the promise following "Lech Lecha... to the land that I will show you," when Hashem promised and gave the Land of Israel to Avraham and his descendants forever, culminating in the Covenant Between the Parts: "To your seed I have given this land."

The gift of the Land of Israel to Avraham was given so that he and his descendants would transform and elevate the physical land, making from it a true "Eretz Yisrael"—a dwelling place for the Divine within the lowest realms.

Through conquering the Land of Israel and serving Hashem within it, the Jewish people actualized the essence of Matan Torah—the joining of the upper and lower realms—by refining the physical and material world and turning it into a dwelling place for G-d.

Therefore, the full observance of the mitzvos given at Matan Torah is achieved specifically in the Land of Israel.

ומשום שהקדושה והנצחיות של מצוה זו נמשכים גם בדבר הגשמי, זה מגלה יותר את הכח האינסוף שבאלוקות החודר גם במקום הזה.

ולכן נותנת מצוה זו את הכח לכל מצוות האבות ש"יהיו מעשה אבות סימן לבנים" – שעל-ידיהן תתקבע הקדושה בגלוי ובכנימיות בדברים הגשמיים.

ולפיכך דווקא על-ידי קיום מצוות מילה שנה הקדוש-ברוך-הוא את שמו של אברהם ל"אברהם" – "כי אב המון גוים נתייחד", שמצוה זו נותנת כח לברר גם את כל אמות העולם בגשמיותם ובחמירותם, עד שגם בתחתון שאין תחתון למטה ממנו יאיר גלוי אלקות, כח הפועל בנפצל, ועד – "והיתה לה' המלוכה" בגאולה האמתית והשלמה.

על-פי-זה תובן גם השכיכות של חבור עליונים ותחתונים במתן תורה (וההכנה לזה ד"ל-לך" ומצות מילה) להמשך הענין, שלאחר "לך-לך... אל הארץ אשר אראך" הבטיח הקדוש-ברוך-הוא ונתן את ארץ ישראל לאברהם ולזרעו עד עולם, ועד "בברית בין הבתרים – לזרעך נתתי את הארץ הזאת."

נתינת ארץ ישראל לאברהם אבינו – היתה כדי שאברהם וזרעו אחרייו יהפכו וישנו את הארץ הגשמית ויעשו ממנה "ארץ ישראל" – דירה לו יתברך בתחתונים.

בכבישת ארץ ישראל על-ידי בני-ישראל והעבודה שבה, באה לידי בטיי העבודה של חבור עליונים ותחתונים (ענינו של מתן-תורה), שמבירים ומעלים את הארץ התחתונה – גשמיות וחמירות העולם – ועושים ממנה דירה לה'.

ולכן שלמות קיום המצוות שנתנו במתן תורה היא דווקא בארץ ישראל.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

Accordingly, the promise in our Parsha, “To your seed I will give this land forever,” grants the power for perfect fulfillment of the practical mitzvos after Matan Torah, enabling the refinement and purification of material things.

This, then, is the connection between “Lech Lecha... to the land that I will show you” (and its completion in the mitzvah of circumcision) and Avraham’s journey through the Land of Israel and the promise of that land to him—they are one and the same process: the empowerment and beginning of the unification of the higher and lower realms that was fully realized at Matan Torah.

Just as the mitzvah of circumcision expresses the perfection of “a dwelling in the lowest realms” within the human body, so too the Land of Israel expresses this perfection within its portion of the physical world.

(יב)

From this, we can also understand the meaning of the teaching that connects the portion of “Lech Lecha” with preparation for Matan Torah.

Since divine service must always be in a state of movement—of “walking”—even a boundless ascent (as emphasized in the concept of “Lech Lecha” itself), this includes also the service of receiving the Torah.

It therefore follows that there must constantly be a “Lech Lecha”—a continual preparation and advancement leading toward the revelation of Matan Torah.

How much more so regarding the lofty and incomparable revelation of the true and complete redemption. Since “Lech Lecha” and the conquest of Eretz Yisrael are the preparation and beginning for Matan Torah—and the completion of Matan Torah (the full unification of higher and lower realms) depends on this—it is understood that as long as the conquest of the land is incomplete (as now, when we do not yet have all ten lands), there is also a lack in the full realization of Matan Torah and the complete fulfillment of Torah and mitzvos.

ועל-פי-זה מוכן, שְׁתִּינַת “אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל” בְּפֶרֶשְׁתָּנוּ – “לְיָרְעָה לְעוֹלָם” – נוֹתֶנֶת אֶת הַכֹּחַ לְשִׁלְמוֹת קִיּוֹם הַמִּצְוֹת הַמַּעֲשִׂיּוֹת לְאַחֵר מִתֵּן תּוֹרָה, שִׁפְעָלוּ בְּרוּר וְנִכּוּד הַדְּבָרִים הַגְּשָׁמִיִּים.

וְזוֹ הִיא הַשִּׁיכוּת ד’ לְדָ-לָהּ... אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ” (וּשְׁלֵמוֹתָהּ – בְּמִצְוֹת מִילָה) עִם הַלִּיכָה אַבְרָהָם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְנִתְּנָה הָאֶרֶץ לוֹ – שְׁנִיָּהֶם מִמְּשָׁכִים עָנָן אֶחָד: נְתִינָה הַכֹּחַ וְהַתְּחִלָּת חֲבוּר הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחִתּוֹנִים שֶׁנִּפְעָלָה בְּמִתֵּן תּוֹרָה.

וְיֵשׁ לוֹמֵר, שֶׁעַל-דֶּרֶךְ שְׁמִיכוּת מִילָה מְבִטָּאת אֶת הַשְׁלֵמוֹת שֶׁל “דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים” בְּגוֹף הָאָדָם, כֹּךְ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְבִטָּאת אֶת הַשְׁלֵמוֹת שֶׁל “דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים” בְּחֻלְקוֹ שֶׁל הָעוֹלָם.

על-פי-זה יובן גם הביאור בהלמוד לפעם מפרשת “לְדָ-לָהּ” בְּהִכָּנָה לְמִתֵּן תּוֹרָה.

מִכִּיּוֹן שֶׁהַעֲבוּדָה צָרִיכָה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּאִפּוֹן שֶׁל הַלִּיכָה, וְעַד הַלִּיכָה שְׂאִינָה בְּעֶרְךָ [וְכַמְדָּגֶשׁ בְּעֶנְיָן שֶׁל “לְדָ-לָהּ” עֲצֻמוֹ], כּוֹלֵל גַּם בְּעֶנְיָן שֶׁל מִתֵּן תּוֹרָה.

מוֹכֵן אִם-כֵּן שֶׁתָּמִיד יֵשׁ צָרָךְ בְּ“לְדָ-לָהּ” בְּהִכָּנָה וְהַקְדָּמָה לְגִלּוֹי דְּמִתֵּן תּוֹרָה.

ועל-אחת-כמה וכמה בְּשִׁמְדָּבֵר עַל הַגִּלּוֹי הַנִּצְעָה וּשְׂאִינֵנו בְּעֶרְךָ שֶׁל הַגָּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְׁלָמָה – מִכִּיּוֹן שֶׁ“לְדָ-לָהּ”... וְכַבּוּשׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵם הַהִכָּנָה וְהַתְּחִלָּה דְּמִתֵּן תּוֹרָה, וּבִנְיָה תְּלוּיָה שְׁלֵמוֹת מִתֵּן תּוֹרָה (חֲבוּר עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים) – הָרִי מוֹכֵן שֶׁכָּל זְמַן שֶׁחִסַּר בְּשִׁלְמוֹת קִנּוּן הָאֶרֶץ (וְכַפִּי שֶׁהוּא בְּזִמְן הַזֶּה, בְּאֲשֶׁר אֵין אֶת כָּל עֶשֶׂר הָאֲרָצוֹת) – חִסַּר גַּם בְּשִׁלְמוֹת פְּעֻלַּת מִתֵּן תּוֹרָה (שְׁלֵמוֹת קִיּוֹם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת).

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

Only when the command “Lech Lecha... to the land that I will show you” is completed—when the acquisition of the entire Land of Israel (all ten lands) is fulfilled—will there also be complete fulfillment of Torah and mitzvos, “as You desire,” as it will be in the true and complete redemption.

Therefore, as long as we are still before the redemption, the command “Lech Lecha... to the land that I will show you,” and the complete acquisition of Eretz Yisrael (all ten lands), continues to apply in an actual, practical sense—as preparation for the perfection of Torah and mitzvos and for the revelation of “a new Torah will come forth from Me.”

This is in addition to the daily aspect of Matan Torah—“the Giver of the Torah” (present tense)—which continues each day in a renewed manner, and which will continue even after the redemption; therefore, even then, the avodah of “Lech Lecha” will still apply.

(יג)

The explanation of this also corresponds according to the inner dimension of the concept:

The conquest of the seven lands alludes to the work of refining the seven emotional attributes, and the three lands—Keini, Kenizi, and Kadmoni—correspond to the work with the three intellectual faculties (Chokhmah, Binah, Daas).

In the present time, Israel received only the seven lands, because now the primary work is the refinement of the emotional traits; and the function of the three intellectual faculties is mainly to influence and refine the emotions.

But in the future era, when all aspects of Divine service will reach their fullest and most complete expression, the work of the three intellects will also—and primarily—be a service in its own right: to unite with G-dliness through the perfect union of the human mind with the Torah (His wisdom, for He and His wisdom are one).

Through this (for the Torah and the Holy One, blessed be He, are entirely one), it becomes revealed that Israel, the Torah, and the Holy One, blessed be He, are all one.

דוקא על-ידי זה שתהיה שלמות “לך-לך מארצך... אל הארץ אשר אראך,” וקנינו ארץ ישראל בשלמותה (כל עשר הארצות), אז תהיה גם השלמות דקיום התורה ומצוות “כמצות רצונך,” כפי שיהיה בגאולה האמתית והשלמה.

ולכן כל-זמן שנמצאים עדין לפני הגאולה – אזי נוגע בפעל ממש הצווי “לך-לך מארצך... אל הארץ אשר אראך,” והקנינו בארץ ישראל השלמה (כל עשר הארצות), גם כהקנה לשלמות התורה ומצוות. – “תורה חדשה מאתי תצא”

נוסף למה שהדבר נוגע למתן תורה בכל יום באופן חדש (“נותן התורה” לשון הנה), שנה יתנה גם אחרי הגאולה, ולכן תהיה נוגעת גם אז העבודה “...לך-לך”

הבאור בזה – מתאים גם לפי פנימיות הענינים

כבוש שבע הארצות מורה על העבודה דברור שבע המדות, ושלש הארצות קיני קניזי וקדמני – על (העבודה עם שלשה הכחות) (חכמה בינה דעת).

בזמן הזה נתנו לישראל רק שבע הארצות, משום שעמם העבודה היא בעקר בברור המדות; והעבודה דשלשה המוחין עתה היא בעקר כדי לפעל על המדות.

אבל לעתיד לבוא, כאשר כל ענין בעבודת ה' יהיה בשלמותו המלאה, תהיה גם העבודה דשלשה המוחין עבודה בפני עצמה – להתאחד עם אלקות על-ידי היחוד המלא של שכלו עם התורה (חכמתו יתברך, ששהו וחכמתו אחד).

שעל-ידי זה (שאוריתא וקודשא בריה-הוא פלא חד) מתגלה שישראל אוריתא וקודשא בריה-הוא פלא חד.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

From this it is understood that the perfection of Divine service—including that of the seven emotional traits—comes precisely when all ten faculties (the three intellects and the seven emotions) are fully engaged as complete powers in themselves.

In the words of Scripture: “And you shall love the Lord your G-d with all your heart (the seven emotions), with all your soul (all ten faculties), and with all your might”—service beyond all measure and limitation, corresponding to “Lech Lecha,” even within all ten faculties of man, reaching the level of the true “me’od.”

The preparation, empowerment, and beginning for this come from the command in our Parsha—“Lech Lecha from your land... to the land that I will show you”—and the giving of the Land of Israel, all ten lands, which include the completeness of the Divine service and of the Torah’s revelation.

Beyond the revelation of the intellect within the Torah (as revealed through the forty-nine gates of understanding in this world), so too it will be with the revelation of the three intellects themselves—the fiftieth gate and beyond, as will be revealed in the “new Torah that shall go forth from Me” in the true and complete redemption.

Together with this most exalted revelation of the intellect, it will also extend throughout the entire world, even into this lowest physical earth (hinted by the letter kuf of “Keini, Kenizi, Kadmoni” that descends below the line, and three times kuf signifies firmness), when “the earth shall be filled with the knowledge of G-d as the waters cover the sea.”

It can be explained: “Yam” (sea) in gematria is fifty, corresponding to the revelation of the fiftieth gate; and “mayim” (waters), in plural, refers to the “public domain” of the earth (the world of separation), which will be “covered”—meaning it will be revealed that the entire world is only a secondary covering for the sea of Torah, the fiftieth gate, “waters without end,” beyond all measure and limitation.

מזה מובן ששלמות העבודה (גם של שבע המדות) היא דוקא כְּאִשֶּׁר יִשְׁנֶם כָּל עֲשֵׂרָה הַכּוּחוֹת (שְׁלֹשָׁה מוֹחִין וְשֵׁבַע מִדּוֹת) כְּפִי שֶׁהֵם בְּעֶצְמָם.

ובלשון הפתוב: ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך (שבע מדות) ובכל נפשך (כל עשרה הכחות) ובכל מאדך – עבודה למעלה ממדידה והגבלה (על־דרך לך לך), גם של עשרה כחות האדם, ועד כפי שנה קשור עם המאד האמתי.

וההכנה והנתינת פתח לזה והסתלקה בזה היא מהצווי בפירושנו לך לך מארצה גוי אל הארץ אשר אראך ונתינת ארץ ישראל כל עשר הארצות – שנה פולל את שלמות העבודה וגם את שלמות מתן התורה.

נוסף על גלוי המוחין שבתורה (הגלוי של מ"ט שער בנה בעולם הזה), כמו שהיה במתן תורה הראשון, יהיה גם גלוי של שלשה המוחין בעצמם – גלוי שער הנז"ן ועד כפי שהוא נעלה שאינו בערך ממ"ט השערים – בתורה חדשה מאתי תצא בגאולה האמתית והשלמה.

וביחד עם הגלוי הנעלה ביותר (מוחין בעצמם) ימשך הדבר גם בכל העולם כולו, ועד גם בארץ הלזו המתחננה (כמרמז באות קו"ף דקיני קנזי וקדמני, הירדת למטה מן השורה ושלש פעמים קו"ף באפן של חזקה), שתמלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים.

ויש לפרש: ים בגימטריא נ' כנגד גלוי שער הנז"ן, והמים לשון רבים – המורים על רשות הרבים דארץ (עלמא דפריודא), יהיו מכסים – יהיה בגלוי שכל העולם אינו אלא כסוי הטפל לים התורה (שער הנז"ן), מים שאין להם סוף – למעלה ממדידה והגבלה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

(יד)

One of the directives in practical terms from the above:

Every single Jew has an obligation of “Lech Lecha” in Torah study—to expand it, to innovate within the Torah.

Even if a Jew has already learned much Torah, he must always continue to add to it, even to the point of new insights—since Torah is without limit: “Its measure is longer than the earth and broader than the sea.”

Moreover, since it is the wisdom of the Holy One blessed be He, every concept in Torah itself gives the power to “give birth” to further new ideas without end.

This “journey” and renewal itself can take on many forms: progress and innovation of various degrees and levels.

The lesson from “Lech Lecha... to the land that I will show you” is that it must not be a mere advance, but a true “journey”—one that transcends all proportion and measure, going completely beyond his previous state and habits, even those of holiness.

This includes transcending even the former insights he previously innovated, as well as the modes of thought he used to think before, until he reaches “the land that I will show you”—meaning, “I will reveal you to yourself,” your own essence and being.

There he reveals his full potential, including his hidden powers; and likewise, within the faculties themselves—not only revealing the seven emotions and the intellect related to them, but even the essential intellects.

For it is specifically in this that the true “Lech Lecha... I will show you” innovation is expressed.

Man’s regular Divine service uses his revealed powers; there is no novelty in that, for these are his known abilities. Naturally he is expected to utilize them fully.

אחת ממהוראות לפעל מהאמור לעיל:

לכל-אחד ואחד מישראל ישנו חייב של לך-לך בלמוד התורה – לאפשא [להרבות] לה, לחידוש בתורה.

אפילו אם יהודי למד כבר הרבה תורה, תמיד שיהיה להוסיף בה, עד באופן של חידוש, שהרי התורה היא “בלי גבול – ארפה מארץ מדה ורחבה מני ים

ויתרה מזה: בהיותה חכמתו של הקדוש-ברוך-הוא, הרי כל ענן בתורה בעצמו נותן את הכח “להוליד” עוד עננים חדשים עד אין סוף.

בהליכה וחדוש זה גופא יתכנו כמה אפנים – הליכה וחדוש שבערך, ובזה גופא כמה דרגות.

הלמוד ממאמר “לך-לך מארצה גו’ אל הארץ אשר אראך” הוא – שתהיה לא סתם הליכה וחדוש, אלא הליכה אמיתית שהיא דוקא שלא בערך, שיוצא לגמרי ממצבו ורגילותו הקודמים, אפילו רגילות דקדושה.

כולל החדושים שחדש קודם, וכן ממחלף המושבה שחשב קודם וכיוצא בזה, עד שמגיע אל “הארץ אשר אראך” – “אגלה אותך בעצמך”, במהותך ובעצמותך.

את כל היכלת שלו, גם של כחותיו הנעלמים, ועל-דרך זה בכחות עצמם – לא רק גלוי שבע המדות והמוחין השכיכים למדות, אלא גם מוחין בעצמם.

שדוקא בזה מתבטא החדוש ד”לך-לך גו’ אשר אראך.”

עבודת האדם על-דרך הרגיל היא על-ידי נצול כחותיו הגלויים; בזה אין שום חדוש, שהרי אלו הם הכחות שיש לו והוא יודע עליהם.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

Similarly, even the hidden powers that are close to revelation are not considered much of an innovation.

The true novelty is when he uncovers within himself (“revealing you to yourself”) powers so hidden that no one—not even he himself—ever imagined they existed, to the point that he marvels from where such new strengths have come.

When he then utilizes these powers to innovate in Torah, this is the true “Lech Lecha... to the land that I will show you.”

And just as this applies to one’s own Torah study, so too in the realm of “raising many students,” including gathering communities on Shabbos to study Torah—it must likewise be in a manner of true progress and genuine innovation.

Meaning: beyond the simple understanding that he must constantly increase in the number of students and not be satisfied with what he has already accomplished—even if he has already established many students.

As long as he still has the opportunity to reach even one more Jew—until every circle within Israel participates in a Torah class—he must do so, in actual deed.

And what does this come to teach us?

Especially since there are constantly new Bar Mitzvah boys and Bas Mitzvah girls upon whom one can influence to participate in Torah study sessions.

And similarly, regarding increasing the quality of learning—with greater understanding, comprehension, and depth—and even learning in a new manner, bringing the student to become a true innovator in Torah—this too is not considered a novelty.

For upon everyone there rests the obligation to “expand it,” as mentioned earlier.

True progress is when the student’s innovation stems from his hidden powers—faculties that until that moment were completely unknown to exist within him.

ובמילא מוכן ופשוט שעליו לנצל אותם במלואם;
ועל־דָּרָךְ־זֶה הכחות הנעלמים שבהעלם הקרוב
לגלוי – אין זה כל־כך חדוש

החדוש האמתי הוא פאָשר הוא מגלה בתוכו (“אֲוֹתָךְ
בַּעֲצָמְךָ”) כחות נעלמים שאף אחד (כולל הוא עצמו)
לֹא יָדַע וְלֹא שָׁעַר שִׁישׁ לוֹ כָּאֵלוֹ כחות

ועד שמתפלאים מאין באו אֵלָיו עֲנִינִים אֵלָיו, וכשהוא
מנצל כחות אלו לחדש בתורה – זהו “לֵךְ־לָךְ גו' אֶל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵרָאֶךְ” האמתי

וכשם שְׁנֵה צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּנוֹגֵעַ לְלִמּוּד הַתּוֹרָה שְׁלוֹ
עֲצָמוֹ, כִּךְ צָרִיךְ לְהִיּוֹת גַּם בְּנוֹגֵעַ לַעֲבוּדָה שְׁלִי
“וְהַעֲמִידוּ תַלְמִידִים הַרְבֵּה,” כּוֹלֵל לְהַקְהִיל קְהִלּוֹת
בְּשִׁבְתָּ לְלִמּוּד בֵּהֶן תּוֹרָה – שְׁנֵה צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּאֶפֶן
שֶׁל הַלִּיכָה אֲמִתִּית, בְּאֶפֶן שֶׁל חֲדוּשׁ אֲמִתִּי

כְּלוּמָר, נֹסֵף עַל הַמוּכָן וּפְשׁוּט שְׁעָלָיו תְּמִיד לְהוֹסִיף
בְּמִסְפֵּר וּבְכַמּוֹת הַתַּלְמִידִים, וְלֹא לְהִסְתַּפֵּק בְּמָה
שֶׁעָשָׂה עַד עַתָּה, אֲפִילוֹ אִם כָּכָר הַעֲמִיד תַּלְמִידִים
הַרְבֵּה.

הָרִי כֹל זְמַן שִׁישׁ לוֹ אֶת הָאֲפָשְׁרוֹת לְהַגִּיעַ לַעֲוֹד יְהוּדִי
וְעוֹד יְהוּדִי, עַד לְכֹל הַחֲגִים בְּיִשְׂרָאֵל שִׁישְׁתַּתְּפוּ
בְּשִׁעוֹר תּוֹרָה – עָלָיו לַעֲשׂוֹת זֹאת כְּפִשׁוּט
וּמֵאִי קֵאִי מִשְׁמַע־לָן

וּבְכָרִי שֶׁתְּמִיד נֹסְפִים בְּנֵי־מִצְוָה וּבְנוֹת־מִצְוָה
חֲדָשִׁים, שֶׁאֲפָשֶׁר לְהַשְׁפִּיעַ עֲלֵיהֶם שִׁישְׁתַּתְּפוּ בְּשִׁעוֹרֵי
תּוֹרָה.

וְעַל־דָּרָךְ־זֶה בְּנוֹגֵעַ לְהוֹסִיף בְּאִיכוֹת הַלִּמּוּד, בִּיּוֹתֵר
הַבְּנֵה וְהַשְׁגָּה וְיוֹתֵר עֵמֶק, וְעַד לְלִמּוּד בְּדָרָךְ חֲדָשָׁה,
וּלְפַעַל שֶׁהַתַּלְמִיד יִהְיֶה “תַּלְמִיד וְתִיקוֹן” לְחֲדָשׁ
בְּתוֹרָה – הָרִי גַם זֶה לֹא חֲדוּשׁ

שֶׁהָרִי עַל כָּל־אֶחָד יֵשׁ חַיִּיב ד' לֹאֲפָשָׂאָה לָהּ” בְּנוֹכַר
לְעֵיל

הַלִּיכָה אֲמִתִּית הִיא – פֶּאָשֶׁר הַחֲדוּשׁ שֶׁל הַתַּלְמִיד
הוא מְכַוֵּתִיו הַנְּעֻלָּמִים, כחות שְׁעַד רָגַע זֶה לֹא נוֹדְעוּ
שֶׁהֵם קִנְיָנִים בּוֹ

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

And, as is understood, the true test in all of these matters is not himself (for due to involvement in another mitzvah or self-love, he can sometimes misjudge), but rather specifically another person, who has no personal bias in the matter.

And with all this, there is an additional special emphasis in our generation:

According to what was explained above, that in our generation in particular—the last generation of exile and the first of redemption—the service of “Lech Lecha from your land... to the land that I will show you,” and the acquisition of all ten lands, stands out with special force.

It is therefore understood that this must be reflected in every aspect of a Jew’s Divine service—by increasing in Torah study not only with the three intellects that relate to the emotions, but also with the intellects in their essence.

And this is achieved particularly through increasing in the study of the inner dimension of Torah—including the explanation of these very matters of the service of the intellect—especially in the topics of redemption and our righteous Moshiach.

(טו)

May it be His will that through the additional effort in the service of “Lech Lecha,” we immediately and literally merit the fulfillment of “the King—Lech Lecha from your land,” gathering our dispersed from the four corners of the earth, and all going together to “the land that I will show you,” throughout its length and breadth—including the lands of the Keini, Kenizi, and Kadmoni (which will be received peacefully from the nations, as mentioned above).

And together with this, there will also be the perfection of all ten powers of the soul—the seven emotions and the three intellects—together, and most importantly, with the revelation of “a new Torah shall go forth from Me.”

Until this spreads throughout the entire world, that “the earth will be filled with the knowledge of G-d as the waters cover the sea.”

וכמוכן, שְׁאֵכֶן הַבְּחִין בְּכָל עֲנִיָּיִם אֵלּוּ הוּא לֹא הוּא עֲצָמוֹ (שֶׁכֵּן בְּגִלְל הַטִּרְדָּה בְּעוֹד מִצְוָה אוֹ בְּגִלְל אֶהְבֵּת עֲצָמוֹ יָכוֹל לִפְעָמִים לַעֲשׂוֹת טְעוֹת בְּחֻשְׁבוֹן), אֲלֵא דוֹקָא אָדָם שְׁנִי שְׁאִינוֹ נוֹגֵעַ בַּדָּבָר.

ויבכל זה – נוספת הדגשה מיוחדת בדורנו זה:

על-פי הנזכר לעיל, שְׁבִדּוּרְנוֹ זֶה בְּמִיָּחָד (הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן בְּגִלְלוֹת וְהַדּוֹר הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַגְּאֻלָּה) נִמְצָא בְּהַדְגָּשָׁה יְתֵרָה הָעֲבוּדָה ד’ לְךָ-לְךָ מֵאַרְצְךָ גו’, אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֶרְאֶה, וְקִנְנוּ כָּל עֵשֶׂר הָאֲרָצוֹת.

הָרִי מוֹכֵן שֶׁהַדָּבָר צָרִיף לְהַשְׁתַּקֵּף לְכָל רֹאשׁ בַּעֲבוּדָה מֵעֵינֵי זֶה שֶׁל יְהוּדִי, עַל-יְדֵי שֶׁהוּא מוֹסִיף בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, לֹא רַק לְפִי שְׁלֹשֶׁת הַמוֹחִין שֶׁלּוֹ הַשִּׁיכִּים לְמַדּוֹת, אֲלֵא גַם שְׁלֹשָׁה מוֹחִין בְּעֲצָמָם.

שְׁזֶה בְּמִיָּחָד עַל-יְדֵי שִׁיּוּסִיף בְּלִמּוּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה (כּוֹלֵל בְּבֹאֵר עֲנִיָּיִם אֵלּוּ דְּעֲבוּדַת הַמוֹחִין), כּוֹלֵל – בְּעֲנִיָּי הַגְּאֻלָּה וּמַשִּׁיחַ צִדְקָנוּ.

וְיִהְיֶה רָצוֹן, שֶׁעַל-יְדֵי הַהוֹסָפָה בַּעֲבוּדָה ד’ לְךָ-לְךָ גו’ – יִתְקַיֵּם תִּכְוָה וּמִיד בְּפִשְׁטוּת “הַמֶּלֶךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ גו’,” קִבֵּץ נִדְחֵינוּ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ, וְהוֹלְכִים בָּלֵם “אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֶרְאֶה,” לְאָרְכָּהּ וְלָרְחֶבָּהּ, כּוֹלֵל – בְּאֶרֶץ קִינִי קְנִזִּי וְקַדְמוֹנִי (אוֹתָן מְקַבְּלִים בַּדָּרְכֵי שְׁלוֹם מֵאַמּוֹת הָעוֹלָם, בְּנִזְכָּר לַעֲיִל.

וּבִיָּחָד עִם זֶה – יִהְיֶה גַם הַשְׁלֵמוֹת שֶׁל כָּל עֲשָׂרָה כַּחוֹת הַנֶּפֶשׁ – שְׁבַע הַמַּדּוֹת וְשְׁלֹשָׁה הַמוֹחִין, יִחַד, וְגַם זֶה עָקֵר – עִם הַגְּלוּי ד’ תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאַתִּי תִצָּא.”

עַד בְּאֶפֶן שְׁזֶה מִתְפַּשֵּׁט בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ – “מִלְאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֵת ה’ בְּמִים לִימֵי מְכֹסִים.”

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

And even among the nations of the world—"the occupation of the entire world will be solely to know G-d"—"and the kingship will be the Lord's."

וגם באומות העולם – "לא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד," "והיתה לה' המלוכה."

And likewise in every realm of creation—mineral, plant, and animal—the power of the Creator will be revealed within the created, until "a stone will cry out from the wall," and similarly in the plant and animal worlds; and all the more so, in man, the speaker.

ועל־דִּרְדֹּרָה בכל חלקי העולם – דומם, צומח, חי – מתגלה כח הפועל בנפעל, עד "שֶׁאֵבֶן מְקוֹר תִּזְעַק," ועל־דִּרְדֹּרָה צומח, ועל־דִּרְדֹּרָה חי, ועל אחת כמה וכמה מדבר.

"Then every creation will know that You made it; every creature will understand that You formed it; and every being with a soul in its nostrils will declare"—that the entire world becomes a dwelling for Him, blessed be He, in the lowest realms.

יודע כל פועל כי אתה פועלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו – "שכל העולם נעשה דירה לו יתברך בפתחתוֹנִים."

And even in the worlds of Beriah, Yetzirah, and Asiyah, there will be revealed the light of Atzilus—the world that is "near and attached to the Essence of the Emanator, blessed be He."

וגם בעולמות בריאה־יצירה־עשיה נעשה הגלוי של עולם האצילות, מלשון "אצלו וסמוך לעצמות המאציל ברוך־הוא."

And from "Lech Lecha," we come immediately to "Vayeira elav Hashem," whose perfection will be in the true and complete redemption—when "your eyes will see your teacher," literally, with bodies in ultimate health and perfection.

ומ"לך־לך" באים מיד ל"וירא אליהו ה'", ושלמותה בגאולה האמתית והשלמה – "והיו עיניך ראות את מוריך," בגופים בתכלית הבריאות והשלמות.

And further—and this is the main thing—may it be immediately and tangibly fulfilled.

ועוד, והוא העקר – תכף ומיד ממשי.

[NOTE Summary

Avraham's "Lech Lecha" was not a one-time journey; it is the archetype of every soul's constant ascent. Leaving "your land" means transcending one's natural tendencies and emotional instincts. "Your birthplace" signifies going beyond habitual patterns of thought, and "your father's house" represents rising above the subtle confines of intellect itself. The Rebbe emphasizes that every Jew is called to this journey repeatedly, with ever-deepening awareness and devotion.

At the collective level, the Maamer connects *Lech Lecha* to the entire process of Torah revelation and redemption. Each year, when we read this Parsha, the call "Lech Lecha" is renewed with greater intensity, echoing the principle of *ma'alin bakodesh*—that holiness must always increase. The Rebbe teaches that our generation, described as the last of exile and the first of redemption, has a special responsibility to live out *Lech Lecha* with boldness and immediacy. This means not only learning Torah but doing so with inner transformation: engaging the mind, heart, and hidden capacities of the soul so that one's Torah study becomes new, vibrant, and creative—"a student who innovates in Torah."

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Lech Lecha

True spiritual walking (*halichah amitis*) is when one discovers within himself new powers he did not know existed. The test of progress is not self-evaluation but perspective—being open to guidance from others who see more clearly. Through this humility and renewal, one fulfills the purpose of *Lech Lecha*: to reveal the infinite within the finite, turning personal advancement into a step toward universal redemption.

Ultimately, the Rebbe links this ascent to the final fulfillment: “And the King shall say, Lech Lecha.” The personal journey merges with the cosmic one—G-d gathers the dispersed of Israel from all four corners of the earth, and humanity together recognizes the Divine. The ten powers of the soul (the seven emotions and three intellects) reach perfection, “a new Torah shall go forth from Me,” and the world becomes filled with knowledge of G-d as water covers the sea. Every level of creation—from mineral to human—reveals its Divine source until “every being with breath will proclaim: the Lord is King.”

Practical Takeaway

Every Jew, wherever they stand, is called to move forward—to leave behind the familiar and ascend to the unknown territory of holiness. This *Lech Lecha* must be both inner and outer: to study Torah more deeply, to pray with more presence, to give with more heart, and to discover one’s hidden spiritual strength. Real growth means stepping beyond self-comfort and routine. Our generation’s task is to make this personal *Lech Lecha* global—to bring G-dliness into every part of the world until it becomes a revealed dwelling for Him.

Chassidic Story

In the winter of 1987, during a farbrengen, a young man from Israel approached the Rebbe and said he was unsure whether to leave his secure job to dedicate himself fully to teaching Torah. The Rebbe listened carefully and answered in a few soft words: “If Avraham had waited until everything was secure before going out, there would be no Jewish people.” The man took those words as his *Lech Lecha*, left his position, and began teaching Torah in a new city. Years later, he wrote that he had built a thriving yeshivah and that the Rebbe’s brief response continued to guide him—*Lech Lecha* means to move when the call comes, not when you feel ready.

END NOTE]